

Nr 69

Juuni

2014

9. klassi eri:

Iseloomustused

Omalooming

Elulood

Uudised

52. lend

1. Bergmann, Kunnar
2. Habakukk, Johannes
3. Hollo, Lauri
4. Kais, Marcus
5. Kallaste, Mari
6. Kipper, Thomas
7. Kärmas, Jörgen
8. Matikainen, Elin
9. Pissarev, Jane
10. Sinisoo, Silver
11. Utt, Karl Mehis
12. Veeremäe, Henrik
13. Väljaru, Jaan-Johannes

9. kl alustamas oma viimast kooliaastat

Klassijuhataja: Allar Jakobson

Kirsiõite nukrus

See ongi kõik,
ja linnulaulu tiivul see aeg sai läbi,
kus lilleõites me mälestused magavad.
Kellukesena mu kõrvus kajab veel naer,
kus viimast korda kohtusime.
Kõik need ajad, mis olnud,
mis jäänud olemata
täis kaunist nukrust,
helisevat naeru ja sädelevaid pisaraid.
Enam tagasi ei tule need ajad,
kuid armsamaid mälestusi kustutada iial saa.
Unustusehõlma varjus nad puhkasid,
kuid vaadates kirsipuid õide puhkemas,
meenub mulle see aeg.
Ning sel hetkel naerdes ma nutan,
kuna mälestused on paratamatud,
ei iial suutnud ma neid unustada!

Mari Kallaste 9. kl

Mõtlemise rõõm

Haikud

Henrik olen ma,
kõige pikem pole ma.
Olen lahe ka.

Henrik Veeremäe

Kunstnik Elin ma,
üks veidrik olen mina,
ära mind jõlla!

Elin Matikainen

Ka Marcus aus mees.
Keka tunnis käin tihti.
Jooksen tihti ka.

Marcus Kais

Jörpa, Jörgen ma.
Koolis olen pullimees
olen suitsumees.

Jörgen Kärmas

Jane olen ma,
õpin Kalmetu koolis.
Lemmik eesti keel.

Jane Pissarev

Olen Jaan poiss ma.
Tegelen ma spordiga.
Laulda oskan ka.

Jaan-Johannes Väljaru

Kunnar tervitab
kõiki koolikaaslasi.
Olen kõnemees.

Kunnar Bergmann

Juss olen mina.
Hüppan saunas sinuga.
Jou Savisaar ka.

Johannes Habakukk

Ma olen Silver
tunnis istun üksinda
ja vahin lakke.

Silver Sinimäe

Karla olen ma.
Kodus istun arvutis,
mängin mängu ma.

Karl Mehis Utt**Õnn**

Igaühe jaoks on kuskil keegi,
igaühe jaoks on kuskil õnn.
Igaühes on igatsust ja lootust,
igaüks on teel oma õnne juurde.
Igaüks ootab, kuni saabub see õige,
igaüks arutleb elu üle.

Marcus Kais 8. kl***Suve sillerdus täidab mu hinge,******mõtetest kadunud aastane pinge.******Kuis jaaniuss otsitud olla nüüd tahaks,******kelle valgus on maailmale väikeseks imeks.******Suure soojuse püüan ma endasse krabada,
et seda siis sõbraga kaamoses jagada.******Lilli ja liblikaid aasadel tohin ka vahtida******ja õnne, rõõmu ning ilu – neid tabamatuid-******jahtida...*****Õpetaja Sirje**

Sõpradega üksikul saarel Jutustus Lauri Hollo (7. kl)

Mina, Tom, Karla, Kunnar ja Kertu sõitsime lennukiga USA-sse. Järsku poole sõidu peal läks üks mootor katki ja lennuk kukkus alla. Kunnar hakkas paanitsema ning üks suur laine uputas ta. Mina, Tom, Karla ja Kertu leidsime kummipaadi ning läksime sinna sisse ja jäime magama. Hommikul ärkasime kaldal. Olime mingisugusel saarel, mida ei olnud kaardile märgitud. Kertu ja Karla hakkasid kartma, et nad saavad surma, aga ei, sest toidupakid jms asjad uhus meri kaldale. Hakkasime tegema onni. Käisime mööda saart ringi ning märkisime kõik paberile üles, kus oleme käinud ja mis teinud.

Oli pool aastat möödas, olime oma puuvillas ning nägime, kuidas üks helikopter tuleb. Seal sees oli Jaan, Juss ja Liis. Helikopteril oli bensiin otsa saanud ning nad kukkusid alla. Juss oli nii väsinud, et magas ning seetõttu ta lõi pea vastu raudtoru ja ta suri. Kuna helikopterist tulid suured lained, siis oleks Liisi ja Jaan ära uppunud, kui me ei oleks Karla ja Tommiga neile appi läinud. Tirisime nad kummipaati ning aerutasime minema.

Tutvustasime neile saart ning rääkisime, kuidas meie sinna sattusime.

Meil oli plaan jääda sinna saarele surmani.

Meil olid ka väga head sõbrad ahvid, nad tõid meile puuvilju ning me harjasime ning hooldasime neid. Selle saare nimeks sai Sõpruskond.

Ükskord tuli minu sünnipäev ning Kertu ja Liisi läksid mulle lilli korjama, aga tagasi nad ei tulnud. Läksime neid otsima ning ahvid jäid villat valvama. Olime neid 2 päeva otsinud, kuni lõpuks leidsime nende riided.

Jaan arvas, et nad olid kõrvalolevasse tiiki ära uppunud ning läks neid sinna otsima. Meie kõndisime edasi ning varsti leidsime ühe kivi pealt palju punaseid plekke ning Karla arvas, et mingi metsloom oli neid vigastanud ja jäi neid otsima. Mina ja Tom liikusime edasi ning leidsime mingid mahavisatud kirjad. Seal kirjas oli: „Hakkas igav, läksime ujuma ning kaotasime oma riided, edasi läksime marju korjama ning pärast neid ühele suurele kivile neid sööma. Kui te loete seda kirja, siis teadke, et liikusime Põhja poole“. Mina ja Tom hakkasime jooksma kohe, et tüdrukutele võimalikult kiiresti järele jõuda. Tüdrukud olid juba tagasi villas, kui me alles teisele poole saart jõudsime. Olime väga väsinud, aga meil oli umbes 50 kilomeetrit veel minna, nii et pidime puhkama. Järgmisel hommikul hakkasime liikuma ning jõudsime allas õhtul kohale. Jaan ja Karla olid ka tee tagasi leidnud ning tüdrukud said oma riided ka tagasi.

Meil oli tehtud hästi suur lõke ja olid ka olemas tulekivid. Saarel pidasime ka traditsioone, nagu näiteks Uus aasta, munadepühad, jõulud ja kolmekuningapäev. Loomulikult tähistasime ka sünnipäevi. Keegi ei tahtnud sealt saarelt minema ka seilata, saar oli meile nii tähtis. Jäime sinna kauaks ning elasime oma kaunist elu edasi.

7. klassi Lauri on Rakveres ekskursioonil

Päikeselapsed

Silver on meil pesamuna, aga väga pikk,
Jörgeni kuub on väga šikk.
Thomas minna tahab sõjaväkke,
Andry krossikaga tõuseb märke.
Jane chillib niisama,
Johannesel on tast väga kama.
Henrikul koolis on kõik seljas,
Kunnar pranglimises koolis neljas.

Karlal telefon käes nagu tahvel,
Elin kogu aeg sööb, tal kaasas on kahvel.
Markus meil väike naksitrall,
Mari on nohkar, tal käes joonlaud, pliiats ja mall.
Jani hääl on väga valju,
Lauri teeb üleliia nalju.
Allar meid kõiki armastab palju!!
Lauri Hollo 9. kl

Ehtasime hüppavat Monster Trucki

Kõik sai alguse sellest, et meie kooli direktor Andres Savi ütles, et toimub Stokkeri võistlus, kus tuleb ehitada hüppav Monster Truck. Alguses mul ei olnud soovi autot teha, aga kui kõik teised hakkasid seda tegema, siis alustasin ka mina oma Monster Trucki ehitamisega. Alguses mul mõtteid polnud ja abi saamiseks pöördusin õpetaja poole, kellel oli juba kaks autot valmis meisterdatud. Üks auto oli tehtud pudelistest ja teine oli tehtud plekist. Mulle isiklikult meeldis rohkem plekkauto ja ma otsustasin, et ma teen ise ka sellise plekk-monsteri.

Auto esiosa panime kokku nelinurksetest plekitükkidest, mis olid käsitsi tehtud kaarjaks, kokku panime esiosa neetidega. Tagaosa oli ka nelinurkne plekitükk, aga seda me kumeraks ei teinud, sellest tuli auto tagaosa. Nii oli kere valmis. Nüüd oli vaja mõelda, mida panna ratasteks. Õpetajaga koos otsustasime, et kasutame konservikarpe. Nende hankimine oli väga kerge. Aga oli ka üks probleem, rattad panime traadi otsa, aga ratas veeres otsast ära. Selle probleemi lahendasime vedrudega, mis olid pandud traadi otsa ja kinni pigistatud. See toimis üllatavalt hästi. Lõpetuseks kujundasime auto ära ja saatsime Stokkerisse. Ajalehest sain ma teada, et minu auto on valitud finaali. Kirjas oli, et võistlus toimub 10. mail. Asukohaks oli Tallinn, Pirita velotreki kauplusetagune mäenõlv. Sinna saamisega polnud mul probleemi, kuna olen elanud Tallinnas.

Enne võistlust oli kerge närv sees. Rada oli 8m pikk väikeste hüpetega ja lõpuks tuli ramp, millest tuli sooritada autoga hüpe. Võistlejaid oli palju, umbes 60 ringis. Enne võistluse alustamist sai teha proovikatseid raja peal. Võistluse avamisel tutvustati raja kõrval olevaid ümberehitatud matkaautosid. Kui see tehtud, alustati esimese vooruga. Auto tuli viia žürii juurde, nemad hindasid esmalt auto kvaliteeti ja minu auto sai žüriilt väga head punktid. Aeg oli rajale minna. Paigutus oli kriitiline ja mina panin auto valesse kohta ja kui anti start, siis minu auto sõitis raja äärisesse ja aeg pikenes. Esimeseks tulemuseks oli 8,6 sekundit, esimese vooru parim aeg oli 3,2 sekundit. Ühesõnaga seis oli halb. Lõpuks pärast poolt tundi tuli teine voor, kus enam žürii ei vaadanud autot ja auto võis minna kohe rajale. Teine sõit läks mul hulga paremini: paigutasin auto väga hästi ja auto sõitis esimese korruga raja läbi ja sooritas hüppe eeskujulikult, maandudes ratastele. Ajaks tuli 3,6 sekundit, mis oli väga suur parandus mu esimesele ajale. Teise voor lõppenud, saime süüa ja juua.

Kõik osavõtjad ja juhendajad said endale väikese meene, milleks oli tööriistakomplekt, mis sisaldas igasuguseid erinevaid otsikuid. Tutvustati ka metsasõidu autot, millel oli käigu vahetiga vints.

Aeg oli sealmaal, et alustati autasustamist. Esiteks premeeriti parimaid koole. Siis tulid eriauhinnad ja parimad juhendajad ja lõpuks parimad autod. Mina ise lootsin, et saan kolmanda või heal juhul teise

koha, aga ei oleks osanud arvata, et minu auto oli kõige parem. Auhinnaks oli Stokkeri kinkekaart 200 euroga. Õpetaja rääkis, et Kalmetu kooli õpilased on ka varem ühel korral Stokkeri meistrivõistluste kaheksa-aastase ajaloo jooksul võistluse võitnud ja korra saanud kujunduse eriauhinna. Võistluse lõppedes räägiti ka järgmise aasta teemadest ja siis kuulutati võistlus lõppenuks.

Jüri Kallaste 8. kl

Õnnelikud võitjad Andres Savi ja Jüri Kallaste

Vaade võistlusalale

Kevadine ekskursioon Kohtla Nõmmele

2. juunil käisime Kalmetu kooli 5.- 8. klassi ekskursioonil Alaskivi lossis, Kohtla-Nõmme kaevandus-muuseumis, Kallaste linna liivakaljused vaatamas ja Alatskivil.

Algul tulime kooli nagu tavaliselt, ekskursioonibuss juba ootas.

Kohtla- Nõmme kaevanduses oli meil giid, kes rääkis vähe arusaamatult. Käisime seal all kaevanduses ringi, saime uut teada. Enne alla minekut panime varustuse selga, jaki ja kiivri.

All sõime, sõitsime ekpressiga (maaaluse rongiga), kuulasime kaevurite elust, meile näidati nende varustust: masinaid, tööriistu, riidetust. Maa peale tagasi tulles käisime ühe suure kopa juures, mis asus paekivihunniku sees poolenisti, maa peal olid suured hunnikud kive ja õhk lõhnas ebameeldivalt. Läksime tagasi bussi ja hakkasime edasi sõitma.

Õpetajatel oli plaanis viia meid Kallaste linna (üks Eesti väiksemaid linnu), nad juhatasid bussijuhile teed oma modernse tehnikaga. Kallaste linna jõudes olid paljud juba unne vajunud. Tulime bussist välja ja läksime Peipsi randa, kus asusid Kallaste liivakivipaljandid. Sinna olid paljud oma nimesid kirjutanud, veel oli seal mälestusmäek sõjas langenutele. Vaade mägedele kui ka Peipsi järvele oli vapustav.

Läksime edasi, jõudsime Alatskivi lossi, see nägi välja nagu üks loss välja nägema peab: särav, ilus, ruumikas, täis ajalugu. Selle lossi ehitas Arved von Nolcken, et tema lastel oleks mugav kasvada üles ühes lossis. Peasaal oli väga ilus, seal toimusid ballid ja oli eluruumina kasutusel. Seal oli veel Eduard Tubinile mõeldud muuseum, üks kuulus helilooja, aga eelkõige tuntud väljapaistva sümfonistina. Lossi all keldris olid vahakujud sealsetest teenijatest.

Kui me lossist väljusime, läksime lossi tagaõue sööma. Kui olime ära söönud, hakkasime kodu poole minema, aga enne pidime käima ikka kusagil poes ka.

Käisime Tartu Lõunakeskuses, meile anti aega pool tundi, sest bussijuhil oli kiire ja peale poes käiku kogunesime bussi ja läksime lennates kodu poole.

Mait Raudsepp 8. kl

von und Baron Nolcken.

Nolckenite vapp

Alatskivi lossi muuseumi logo

Alatskivi loss

Õpilasesinduse laager oli huvitav

4. apillil algas õpilasesinduse (ÕE) laager, kuhu tulid kõik õpilasesinduse liikmed Kalmetu koolist koos oma sõbraga. Eesmärgiks oli arendada huvitavamaks oma koolielu.

Laager algas kella kuuest reede õhtul ja enamused käisid enne seda linnas endale igasugust magusat ostmas. Laagrisse tulles jooksisid kõik üles, et paremat kohta saada laagrieluks. Õnneks oli ka suuremate tüdrukute tuppa toodud suur paks matt, kus oli väga hea ja pehme pikutada. Magada polnud kellelgi plaanis. Peale sisse sättimist pidi iga toa inimene kirjutama paberile õpilaste õiguseid koolis. Kui iga tuba oli lõpetanud, loeti need kõigile ette ja peale seda suunduti saali. Kõik pidid alguses natuke ootama ukse taga ja iga natukese aja tagant kutsuti kolm õpilast sisse. Sisse minnes oli kolm tooli, mille küljest jooksisid nöörid teise saali otsa ja teel oli igasuguseid takistusi. Nöörid olid kõik segamini ja nööri lõppu jõudes said aru, millisesse rühma sa said. Kui kõik õpilased olid kolme rühma ära jaotatud, läksime kõik üles teatevõistlusest osa võtma.

Üles jõudes tuli kõigepealt ajurünnak, kus pidime kirjutama õpilaste õigusi ja kohustusi. Peale seda olid kõik sugused mängud. Minu lemmikmäng oli selline, kus terve koolimaja peale olid ära peidetud tennisevallid. Kõik jooksid ringi nagu segased, üks igaüks tahtis võita. Meie tiim jäi teiseks. Varsti oli aeg igal toal omale plakat teha. Kõik plätserdasid värvidega. Plakatid valmis, kleebiti need iga toa uksele. Peale seda oli vaba aeg ja käidi saalis, arvutiklassis või osad olid lihtsalt oma tubades ja rääkisid juttu.

Kui pimedaks läks, läksime välja mängima ööjalgpalli. Raske oli, kuna näha polnud midagi. Õhtul saime veel süüa ja siis oli öö läbi vaba aega. Osad vaatasid õudusfilme, osad mängisid saalis ja osad istusid oma tubades. Hommikul olid kõik väsinud, kuna enamused ei maganud öö jooksul. Hommikusõögiks oli puder ja 6.-7. klassi õpilased pidid peale seda nõud ära pesema. Toad tehti korda: pesti põrandaid, laudu, veeti matte ja pühiti põrandaid.

Bussiga koju sõites olid kõik nii väsinud, et bussis oli haudvaikne. Laager meeldis mulle väga ja ootan juba järmist aastat.

Aleksandra Kavak 7. kl

Aleksandra naudib laagrielu

Õpilased saalis võistlemas

Jüri putru keetmas

Olustveres oli mõnus aega veeta

7. mail käisime Olustveres tutvumas vaatamisväärsustega ja Olustvere kooli tegemistega. Tellitud buss hakkas Olustverre sõitma peale esimest tundi.

Kui kohale jõudsime, jaotati meid rühmadesse.

Meie rühmas oli 8. ja 9. klassi õpilased.

Esimesena läksime traktoriga sõitma. Järgmiseks saime sõita hobusega, kellele oli vanker taharakendatud, istusime vankris.

Kui sõidetud, siis läksime vaatama näitust hobustest. Puust nikerdatud hobuste ja inimeste kujudega anti edasi erinevaid ajaloolisi hetki hobuse kasutamisest.

Edasi läksime vaatama jäneseid, kanu,

siga, tšintšiljasid ja mingeid linde, kuid nime ma ei mäleta. Järgmises hoones olid lambad, lehmavasikas ja kaks suurt siga. Lambad olid nii pehmed.

Edasi liikusime hoonesse, kus tehakse erinevaid toiduaineid nagu juust, vorst jne. Seal tehti ka jooke: mahlad, gaseeritud joogid jms. Käisime ka pagariosakonnas. Seal väga kaua olla ei saanud, kuna pagarid tegid tööd. Keraamikamajas saime ise endale savist linnu meisterdada. Hiljem pandi need pappkastidesse, et me saaks need kaasa võtta. Söömine toimus mõisahoones kahe pika laua taga. Toit oli hea.

Tagasi tulles said kõik oma peatuses maha. Ma usun, et kõik veetsid lõbusalt aega ja said teada, mida Olustveres saab näha ja teha.

Ragne Reial 8. kl

Olustvere loss, kus sõime lõunasööki

Käisime Teletornis ja Lennusadamas Tallinnas

Käisime kolmapäeval, 28. mail Tallinna Teletornis ja Lennusadamas, ekskursioon oli mõeldud parimatele õpilastele meie koolist ja neid oli kokku 53.

8.30 hakkasime kooli juurest sõitma Tallinnasse. Sõit kestis 2 tundi. Teletorn oli suur, kõrge ja uus.

Alguses pidime natuke ootama, sest teine grupp oli ees. Siis meile tutvustati programmi. Pärast läksime 21. korrusele, seal anti meile viktoriini küsimused. Tipus olid ekraanid, kust sai viktoriini küsimustele vastuseid otsida. Pärast läksime

vaatama 4 D lühi- komöödiafilmi, seal rääkis mehest, kes pidi vahetama oma maja katusel olevat antenni, aga läks hoopis teletorni. See film kestis 15 minutit.

Pärast sõitsime liftiga tagasi alla korrusele, kust saadeti meid ära. Bussi jõudes anti meile süüa ja juua, mis koolist oli kaasa võetud. Peale sömist läksime Lennusadamasse, kus meil oli tund aega ringi vaadata. Käisime laeval nimega Sulev, see oli huvitav. Pärast läksime vaatama Lennusadama muuseumit. Meile tuli sinna giid, kes rääkis allvelaevadest. Ta tutvustas meile kõiki allvelaevu ja nendega seotud Eesti ajalugu. Aga kõige ägedam allvelaev oli Lembitu, see oli väga suur, ta oli palju sõdasid üle elanud. Pärast Lembitut läksime kaarsillale, mis oli väga ohtlik ja järsk, aga selle me ületasime. Kui giid oli meile kõik ära rääkinud, kogunesime bussi juurde. Tagasi sõit oli väga väsitav. Koju jõudsime kell 19.30.

Küll see oli alles tore ja äge ekskursioon.

Steven Roosima, Anne-Ly Mutli 6. kl

Teletorni vaateplatvormist alla vaade

Meie elulood

Minu elu hakkas Viljandi haiglas 18. oktoobril kell 4.44. Meie pere ei ole ühtegi korda kolinud.

Ma olin väiksenä rohkem aktiivsem ja sportlikum kui mu vend, nii et isa tegeles rohkem minuga, käisime isaga tihti järve peal kalal ja mäletan isegi, kui jäime mõlemad paduvihma kätte.

Kui ma kooli läksin, ei saanud ma ühtegi kiituskaarti ega midagi sellist. Ma võitsin küll ühe laulukonkursi, kuid see oli kõik. Algklassides kiusati mind nii kuidas saadi ja rahu ei saanud kuskil, vaid kodus kaitses mind vanem vend. Õpetajad ei teinud väga midagi, ainult manitsesid harva nende kiusajatega, kuid see ei aidanud ja kiusajate iseloom jäi samaks.

Pere on meil kõige tavalisem: koer, kass, isa, ema ja kaks last. Ainukesed riigid, kuhu olen eales läinud, on Läti ja Soome. Minu isapoolne suguvõsa on pärit Soomest ja seega on meil mõnigi kord põhjust sinna minna.

Põhikooli ja teise kooli minna oli pingeline. Mõtlesin, et ei võeta „kampa“, kuid juba järgmine päev hakkasin looma tugevat sõbrussuhet oma parima sõbraga. Algas sellega, et suutsin tal huule kogemata lõhki lüüa. Ma alustasin vaikse ja tagasihoidlikuna, kuid olen siit koolist rohkem sõpru leidnud.

Elin Matikainen 9. kl

Ma sündisin 27. aprillil 1998. aastal. Olen sünnist saati elanud Mähma külas Saareotsa talus.

Nelja-aastasena läksin Vana-Võidu lasteaeda, siin Kalmetul sain tuttavaks oma esimeste klassikaaslastega. Seitsmeaastasena esimesse klassi minnes oli meid üheksa: viis poissi ja neli tüdrukut.

Esimesed kaks-kolm aastat olin ma koolis peaaegu viieline, sain valla kiituskaardi iga aasta. Neljandas klassis olid tasemetööd, need tegin ka neljatele ja viitele. Kaheksandas klassis pidime tegema loovtöö, minu teemaks oli „Minu linnumaja,“ see nõudis palju tööd, aga ma sain sellega hakkama.

Olen sünnist saati elanud oma ema ja isaga. Mu vend kolis viis-kuus aastat tagasi kodust ära. Esimestel eluaastatel elas ka mu õde veel meiega. Nüüd elab mu õde Kuremaal ja vend Viljandis. Mu õde on 26 ja töötab Jõgeval „Lavexi“ nimelises poes müüjana. Vend töötab aga Viljandis mingis Rootsi voodifirmas, ei mäleta täpset nime. Mu õel on ostetud 4-toaline korter. Tal on ka poeg Rene, kellele mina olen onu.

Henrik Veeremäe 9. kl

Ma sündisin 14. jaanuaril 1998. a Viljandi haiglas. Kui ma sain 3 aastaseks, siis käisin lasteaias Viljandis. Lahkusin lasteaiast 6- aastaselt, sest lasteaed pandi kinni. Pärast seda käisin eelkoolis nii kaua, kui kooli pidin minema. Sellel hetkel elasin ma Viljandis Uuel tänaval ema, isa ja vennaga, meil oli ka kass nimega Niru, ta oli siiani kass.

Kui hakkasin kooli minema, siis kolisime maale Aindu külla. Maalt oli minu kooli kuskil 6 kilomeetrit ja käisin seda iga päev koos vennaga. Vennal oli nii kaua bussini aega, et ta sai mind kooli saata ja ise jõudis veel bussile, ta käis VÜKKis. Alati peale kooli kuni 3. klassini läksin ma vanaema juurde ning ootasin, kuna keegi järele tuleb.

Ma vahetasin 6. klassis kooli, sest meie Valuoja kool läks kinni. Sellel ajal lahutasid mu ema ja isa ning mu hinded halvenesid, ma jäin tihti haigeks, sest ei tahtnud kooli minna. Mind viidi isegi psühholoogi juurde, sest ma ei söönud ega rääkinud, ainuke inimene, kellega läbi sain, oli ema. Hakkasin halvaks inimeseks, kiusasin inimesi ja hakkasin õpetajatele vastu.

Kui 6. klassi lõpetasin, siis kolisime Tänassilma, siia tulim ma uude kooli. Kui ma siia tulim, oli mul võimalus alustada uuel lehelt ja seda ma tegingi: hakkasin paremaks inimeseks ja hinded läksid paremaks. Kolisime emaga kasuisa juurde.

See aasta saime oma kooli võrkpalli tiimiga Eestis 3. koha oma vanusgrupis, see oli hea saavutus, oli vahva tunne. Nüüd olen ma 9. klassis ja hakkam lõpetama kooli ning eksamid on tulemas, see on õudne, aga kui selle kaelast saab, on hea. Tänu spordile muutusin ma, sest see rahustas mind. Kui ma hakkasin Tai boksist käima, siis ma tampisin oma viha kogu aeg lappadesse.

Jaan -Johannes Väljaru 9. kl

Viimase koolikella helistamine õpetaja Sirjega

Sündisin 1997. a Pärnus. Vanemad panid mulle nime Jane. Elasin algul Leies, seda ma ei mäleda. Sealt kolisime Tõnukülla ja nüüd me elamegi Tõnukülas. Mind kasvatasid vanemad ja vahel vanaema.

Nüüd käin Kalmetu Põhikoolis, olen siin käinud esimesest klassist alates.

Mul on kolm venda ja ema ja isa. Janar on 17-aastane, Janno on 14- aastane ja Jaanis on 9- aastane.

Olen perega reisinud Soome, seal oli väga tore ja nüüd suvel lähme koos onu perega Rootsi.

Eelkoolis käisin Uusna lasteaias, seal oli mul palju sõpru, nüüdseks ma ei suhtle nendega enam.

Koolis on mul piisavalt sõpru ja õppimine on suhtelselt korras. Olen rahul sellega ise vähemalt. Inglise keel on küll raske minu jaoks, aga kuidagi ikka saan hakkama. Mul pole palju hobisid, aga kunagi käisin sõude- ja ka jalgpallitrennis, aga mul pole selleks piisavalt püsivust.

Jane Pissarev 9. kl

Ma sündisin Viljandi haiglas kell 18.30 22. mail 1998.

Algselt elasin Kalmetul ja käisin Uusna lasteaias. Kuid peagi kolisin emaga koos Narva ning käisin vene-eest lasteaias. Iga nädalavahetus sõitsime Kalmetule vanaisa juurde. Peagi kolisime edasi Kohilas, see on Tallina lähedal. Seal käisin Hageri lasteaias ja algkoolis, seal sain hakkama nii mõnegi koerustükiga. Lõpuks kolisime tagasi Kalmetule, hakkasin siin koolis käima ja alguses oli jumala OK, hinded olid head, kiituskarte oli nagu muda. Kuid neljandas klassis lõi Henrik mulle pastakaga pähe ja kõik asjad hakkasid halvasti minema, eriti mate. Sain oma esimese suvetöö, muidugi tegin selle ilusti ära ja kõik oli korras, aga nii see asi ei lõppenud. Sellest ajast saati on mates halvasti läinud. Seitsmendas klassis, kui ma olin 13, käisin Itaalias reisil. See oli kohe peale aastavahetust, seal veetsin 7 päeva. Käisin Colosseumis ka.

Johannes Habakukk 9. kl

Minu elulugu algas Viljandi haiglas, sündisin 18. aprilli õhtul kell 18.05. See ilus päev oli reede, väljas oli ilus.

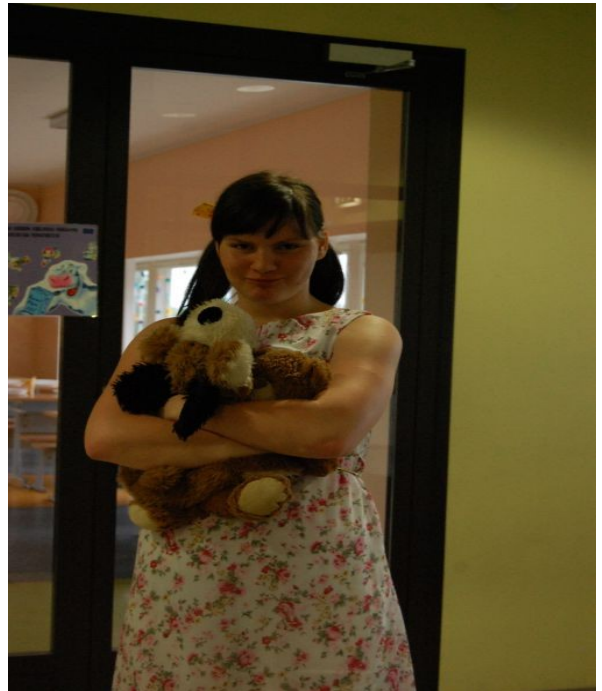
Olen sündimisest saadik Mähmas elanud koos oma isa ja emaga. Nelja aasta pärast sündis imeilus õde, kellele panime nimeks Liisbeth, see on väga ilus nimi. Hoidsin oma õde väga. 3. mai õhtul tulid meile külla tuttavad ja sugulased ning tädi koos tütre, poja ja mehega. Kõik ütlesid, et me oleme armsad lapsed peres.

Lasteaiaga oli niisugune lugu, et ma ei käinudki seal, kuna hoidsime raha kokku. Mul kodus igav ei olnud, mängisin sõpradega mängu ja õppisin juba ise tähti ja numbreid ning natuke arvutamist. Kodus oli minuga ema, sest isa käis Soomes tööl.

Oli aeg astuda esimesse klassi. Oli imeilus päev, olin seda aega oodanud, kus ma seisan, kohver käes ja aabits seal sees. Õppimine läks väga hästi kuni 6. klassini, sel ajal sain palju kiituskarte ja tänukaarte ja olen isegi vanematega 3 korda direktsiooni vastuvõtul käinud. Alates 6. klassist on tulnud tunnistusele kolmed, aga olen ikkagi tubli olnud. Ma isegi mäletan, kui hakkasin 5. klassis jalgpallitrennis käima.

Siiamaani on elu ikka hästi läinud, olen juba 9. klassis. Olen kuidagi erinev inimene teistest. Mõtlen teisiti, arvan, et suudan tulevikus oma eluga hästi edasi minna, inimene õpib kogu elu.

Jörgen Kärmas 9. kl

Jane koos oma kaisuloomaga

Jörgen tutipäeval

Meie elulood

Sündisin Viljandi haiglas 21.09.1997 kell 22.05. Ma ei ole käinud lasteaias, kuid olen käinud kaks korda eelkoolis, sest ma ei tahtnud esimene kord kooli minna. Elanud olen vaid ühes kohas Kalmetul Paderniku talus. Elan koos ema, isa, vanaema, vanaisa ja eelmisest suvest alates väikese vennaga. Meie juures elas ka minu tädi tütar, kellega ma algklassis käies hommikuti kooli läksin. Kuni 5. klassini olid mul kõik hinded viied.

Välisriikidest olen reisimas käinud Rootsis, Lätis, Soomes ja Poolas. Ma olen ka suurema osa Eestist koos ema ja isaga läbi sõitnud. Rootsis käisin kruiisil koos terve perega. Soomes koos ema ja isaga. Lätis olen käinud koos kooliga ja ka tuttavate ning ema ja isaga. Poolas käisin tänu Comeniuse projektile koos õpetaja Ene ja direktor Andresega.

Sõpradest tean kõige kauem Jussi, sest kunagi veetis ta oma suved Kalmetul vanaisa juures. Laurit tean esimesest klassist alates. Teised sõbrad on tulnud hiljem, nagu Thomas ja Jaan. Koos teeme videosid ja veedame niisama aega.

Karl Mehis Utt 9. kl

Sündisin Suure-Jaanis 11. septembril 1998. a. Praeguseks elan Tustis, kolisin sinna 3-aastaselt. Elan koos ema, kasuisa ja kolme vennaga. Kõige noorem on 5-kuune, teine vend on 12-aastane ning kolmas on 14-aastane. Elasin varem koos isaga, aga ta muutus joodikuks. Nüüd elan koos kasuisaga, emaga ja vendadega. Lasteaias pole käinud, aga mul on lahe lapsepõlv olnud. Igasugu asju sai tehtud. Ema oli kogu aeg kodus. Olen käinud ka Hollandis Comeniuse projektiga, mis oli väga lahe. See oli esimene kord, kui reisisin lennukiga. Holland on väga ilus koht ja see jääb mulle eluks ajaks meelde.

Kunnar nautimas tutipäeva

Sportiga olen tegelenud viimased 9 aastat. Alustasin maadlusega, millega tegelesin umbes kolm aastat. Võrkpalli mängisin Viljandi spordikoolis ka umbes kolm aastat. Järgmisena tulid jalgpall, siis korvpall ja praegu tegelen Tai poksiga. Võrkpalli olen end pühendunud kõige rohkem. Võrkpallis on mul palju medaleid. Tulevikus tahan ülikooli minna ja terve elu õppida. Minust saab tähtis isik.

Kunnar Bergmann 9. kl

Minu elulugu algab Võru haiglast, sündisin 13. novembri reedesel päeval kell 11.25. Elasin oma esimesed kuus kuud Võrus isa juures, siis ema leidis hea töökoha Viljandi maakonnas ning kolisimegi vanaema Tiiu juurde maale. Seal ma veetsin oma esimesed lõbusad aastad.

Mäletan, kui kuskil viieaastaselt oli mul kirves käes ja raiusin küttepuid. Sai käidud ka kalal onu Kaleviga, sõitsime kalale kahe võrriga. Temal oli enda võrr ja mul oli oma teise onu oma. Vanaema juures veetsin aega, töötasin ja olin niisama tubli, kuni ma olin viieaastane. Kuueaastaselt läksin lasteaeda ja hiljem eelkooli. Aga vanaema juurest kolisime sellepärast ära, et seal hakkas kitsaks minema. Kolisime ära Uusnasse ning ema leidis hea koha korteri ostuks. Lasteaias oskasin juba ise ka käia jalgsi, sest ma teadsin Uusnat nagu oma kümnet varbajussi. Uusnasse kolides sain ma kohe tuttavaks Kevin Ervaldiga.

Esimene kord, kui ma märkasin, et mul on natukegi annet luule peale, oli siis, kui mul oli ühel suvel laager. Laagris pidi kirjutama oma tunnetest ja healust, küsisin üle, et äkki mina võin kirjutada luulet. Kirjutasin neile viiskümmend rida luulet. Nad kõik olid vapustatud. Ma teadsin, et mul on selleks natuke annet. Nüüd ma olen alati igavusest kirjutanud oma luuleraamatusse värse.

Olen väga sportlik ka, olen elu jooksul käinud seitsmes tennis ja nendest kolmega tegelen ka praegu. Neid trenni nimesid ma ei avalda, sest mida ma räägin teile kõik välja. Jalgpalli alla olen ma kõige rohkem raha pannud. Olen ostnud kaks paari jalgpallijalatsid ja ühe palli. Viimati ostsin endale jalgpalliputsad, kahel inimesele veel siit koolist on need samad putsad, aga mul on kõige uuemad. Ma hooldan oma putsasid iga päev. Iga päev küürin hambaharjaga oma putsasid ja hooldan neid hästi.

Lauri Hollo 9. kl

Sündisin 21. aprillil, aasta oli siis 1997, kellaega ma ei mäleta kahjuks.

Lasteaias ma ei käinud, kuigi ema tahtis mind sinna panna. Kui teised käisid lasteaias, siis mina olin vanaisaga kodus ja aitasin tal igasugu asju teha.

Oma esimestel eluaastatel elasin ma Männimäel, peale seda asusime elama Viiratsi lähedale maale, Mäeltkülasse, seal elasin kuni aastani 2006, siis kolisime Viiratsi.

Esimesse klassi läksin ma Viiratsi Algkooli, kus käisin kuni 6 klassi, peale seda asusin õppima Kalmetu Põhikooli.

Mul on kaks venda, üks on noorem, teine on vanem. Vanem vend tegeleb spordiga ja õpib ülikoolis spordi erialal.

Väike vend õpib 8. klassis Viljandi Kesklinna koolis. Väiksena, kui ma maal elasin, meeldis mulle puu otsa onne ehitada ja puust relvi teha. Mäletan, et päris tihti tuli isa õiendama, mis ma neid laudu ja naelu ikka raiskan nii palju. Päris tihti kukkusin puu otsast alla ka, aga tõsiseid vigastusi ei olnud kunagi. Koolis käimisega on olnud nii ja naa, vahepeal käisin, vahest ei käinud ka, aga kui ma kohal olin, siis olid ka hinded korras. Autasudest koolis nii palju, et 8. klassi lõpetasin kiituskaardiga. Neid kiituskaarte olin ka algklassides saanud. 9. sain alles kolmandal veerandil kiituskaardi, sest varem oli alati üks kolm sees olnud. Aga sain ka kiita selle eest, et osalesin "Pähklipureja" võistlusel ja Võrtsjärve mängudel.

Marcus Kais 9. kl

Ma sündisin 1. novembril kell 17.15 aastal 1997 Viljandi I haiglas. Õues hakkas peale minu sündi lund sadama. Ma olin väga vaikne laps ja ega vanemategagi ei tahtnud rääkida.

Elasime minu esimesed neli aastat Pärstis Saaremäe talus. Hiljem kolisime Tallinna Mustamäele. Seal möödus mu lapsepõlv ja ka esimesed kooliaastad. Käisin Sinilinnu lasteaias Teletupsude rühmas. Kooli läksin 32. Keskkooli ja õppisin seal kuni teise klassi lõpuni. 2009. aasta suvel kolisime praegusesse elukohta-Uusnasse. Kolmandast klassist alates hakkasin käima Kalmetu Põhikoolis. Mul on endast aasta vanem vend ja aasta noorem vend. Elan praegusel hetkel veel koos vanematega, kuid pärast kooli lõpetamist kolin suvel pealinna. Nagu vanemad naljatlevalt ütlevad, et lähen gümnaasiumi ajaks "vanaema lapseks".

Mari Kallaste 9. kl

Sündisin Koluvere haiglas, mida enam pole olemas. Läksin kolmeaastaselt Peedu lasteaeda ja kui olin nelja-aastane, siis läksin Lelle lasteaeda, edasi Lelle kooli. Seal käisin kolm aastat, siis läksin Halliste kooli. Seal käisin viis aastat ja nüüd olen Kalmetu koolis.

Olen elanud päris paljudes kohtades, nagu Koluveres, Peedul, Lelles, Öisus, Põltsamaal ja Uusnas.

Ma pole eriti reisimas saanud käia, kuid paar korda olen käinud Lätis ja korra Rootsis.

Mul on üks suurem vend ja üks väiksem vend. Väiksema vennaga on alati jama olnud, sest ta kogu aeg ülbitseb ja tuleb lampi kallale, suurem vend istub ainult arvutis ja mängib mängu.

Kui ma sain kaheksa- aastaseks, siis onu kinkis mulle jalgratta, siis ma hakkasin sõitma mägiratast. 12-aastaselt läksin Lihulas mägirataste võistlusele, seal sain 130 sõitjast 28. koha. Võib-olla oleks saanud parema koha, kui oleks olnud rattal tugevamad veljed. Poole võistluse ajal sõitsin jõe kõrvalt mingist suuremast kivist üle ja siis läks velg kõveraks, aga sain korralikult võistluse lõpetada.

2011. aasta suvel ostsin endale esimese krossika, sellega ma ei saanudki eriti ise sõita, sest sõber käis sellega kraavi matsu ja pärast enam mootor ei töötanud.

Silver Sinimäe 9. kl

Mari mõtisklused klassikaaslastest

Aeg läheb kiiresti, nagu ka need aastad. Alles oli, kui tulime arglikult saali, et saada kätte oma esimesed aabitsad, järgmisel hetkel aga oleme siin juba üheksandas. Eks nende aastate jooksul õpib ikka midagi juurde.

Elin, ta on hästi superlahe, oleme enamuse ajast ninapidi koos. Temaga on lõbus ning ta ei häbene oma mõtteid väljendada. Koos oleme lahutamatud. Veiderdame väga palju! Meil on oma huumor, millest keegi teine aru ei saa!

Jane, ta on megalahke, kuid vaikne. Tean teda juba 6 aastat, ometigi pole mul tast selget ülevaadet. Ei tea ma ta hobisid ega muud. Ta teab samas kõiki ja kõike. Naerab väga palju! Satume alati koos linna.

Lauri, ta on meie klassi naljanina ja kloun. Kui vaja, suudab oma entusiasmiga terve klassi mingi asja korraldamisse kaasa tõmmata. Ta teeb väga palju nalja, suvel on olnud *crazy*-sid mälestusi. Kõige eredamalt on mees see, kui jäin tema

juurde ööseks ja ronisin selleks tema aknast sisse. Äge isiksus üleüldiselt!

Jaan, ta on väga pikk ja tore poiss. Ta armastab sporti ja arvutimänge. Mul on olnud temaga väga armsaid ja rõõmsaid mälestusi. Temaga saab nalja ning ta on väga hooliv. Tunnis ta esineda ei taha. Ta on natuke *drama queen*-i tüüpi, kuid mul on olnud alati pööraselt lõbus!

Thomas, ta oskab väga naljakaid hääli ja nägusid teha. Teeb koos Lauriga videosid ja palju muud. Tean veel, et tal on 3 venda. Väga sõbralik tüüp, aeg-ajalt "blondiin".

Kunnar, meie kooli ÕE president ja minu iidne rivaal. Tal on väga sinised silmad ja suur pere. Me võistleme õppimises, kes paremini õpib. Ta kipub natuke kamandama ja juhtima, kuid muidu on ta täitsa normaalne. Me ei suhtle enam kahjuks väga palju.

Sõbratarid Elin ja Mari tutipäeval

Marcus, hästi väike armas poiss. Südikust on tal palju ning terava jutuga. Õpib ka superhästi ning pealekauba on ta meist kõige vanem.

Silver, klassi kõige pikem ja noorim poiss. Tean, et käib 8. kl Moonikaga. Väga vaikne inimene ning naljalt ei räägi. Väga otsekohene. Rohkem ei tea.

Henrik, hästi veider inimene. Ka siniste silmadega ja on Kunnariga koos. Oskab hästi nägusid teha, koos olles saab nalja. Näitab huvitavaid videosid. Tean ka, et meeldin ta emale, kuna kannan musta.

Jörgen, klassi tobu. Kõik norivad aeg-ajalt ta kallal (heas mõttes). Kiljub väga peenikese häälega ning haugatab käsu peale. Tal on ka monokulmud. Suur nohik!

Karla, tüüp, kes on abielus oma telefoniga ning on lahutamatu koos Jussiga. Segavad tundi ja lollitavad vahest. Naerab enamasti või itsitab, teeb ka kahemõttelisi nalju.

Juss, endine *rebellious* ja koolivastane inimene. Käib pidupäeviti väga šikilt riides. Tal on juuksed nagu siilil. Väga lahe. Lollitada saab!

Andry, tore tüüp, senikaua kuni sa midagi ta kohta ei ütle. Vaidleb palju õpetajatega ning väga ärahellitatud. Tõeline *bitch*-ist *drama queen* koolis, kuid vabal ajal huvitav isiksus.

Ajalehetoiemise Kalmetu Sõna liikmed: Ene Toomsalu, Marta Poolakese, Aleksandra Kavak, Mait Raudsepp, Steven Roosimaa, Sander Lääts, Sirje Pöder, Mari Kallaste, Elin Matikainen, Jüri Kallaste, Lauri Hollo, Anne-Ly Mutli.

ene@kalmetu.vil.ee